

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Borovcové a soudců JUDr. Romany Novákové a Mgr. Ing. Borise Nypla ve věci

žalobkyně: **ČEZ Distribuce, a.s.**, IČO 24729035
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV - Podmokly
zastoupená advokátkou JUDr. Vladimírou Knoblochovou, DiS.
sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2

proti
žalované: **KRPA PAPER, a.s.**, IČO 27537820
sídlem Nádražní 266, 543 71 Hostinné
zastoupená advokátkou JUDr. Simonou Kasperovou
sídlem Schwantnerova 899, 541 01 Trutnov

o 10 582 477,66 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově č. j. 14 C 52/2020-445 ze dne 14. 10. 2020

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni k rukám její zástupkyně náklady odvolacího řízení ve výši 120.597 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud ve výroku I uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 10.582.477,66 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z jednotlivých dlužných částek, do 3 dnů od právní

moci rozsudku. Výrokem II zavázal žalovanou povinností nahradit žalobkyni k rukám její zástupkyně náklady řízení ve výši 831.141 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

2. Žalobkyně se po žalované domáhala zaplacení ceny za systémové služby v části vztahující se k elektřině vyrobené žalovanou v období od ledna 2017 do prosince 2019. Cena za systémové služby se vztahovala k elektřině, která sice nebyla do lokální distribuční sítě („LDS“) žalované dodána z připojené regionální distribuční sítě („RDS“) žalobkyně, ale žalované vznikla povinnost platit tuto cenu za systémové služby, neboť elektřina byla vyrobena a spotřebována v síti připojené k regionální distribuční síti žalobkyně. Svůj nárok žalobkyně dovodila ze smlouvy o poskytnutí distribuce elektřiny ze dne 9. 3. 2015 a smlouvy o připojení lokální distribuční sítě k distribuční soustavě vysokého napětí nebo velmi vysokého napětí ze dne 4. 4. 2016 uzavřených s žalovanou. Protože žalovaná byla v období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2019 provozovatelkou lokální distribuční sítě připojené k regionální distribuční síti provozované žalobkyní, byly jí v uvedeném období poskytovány služby distribuční soustavy a systémové služby. Systémovými službami jsou činnosti provozovatele přenosové soustavy pro zajištění spolehlivého provozu elektrizační soustavy s ohledem na provoz v rámci propojených elektrizačních soust. V rozhodném období byla cena systémových služeb stanovena cenovým rozhodnutím ERÚ č. 7/2016 (pro rok 2017), č. 6/2017 (pro rok 2018) a č. 7/2018 (pro rok 2019). Povinnost platit cenu systémových služeb měla žalovaná do 31. 12. 2015 podle § 23 odst. 2 písm. k) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon, dále jen „EZ“), podle kterého byl výrobce elektřiny povinen uhradit provozovateli přenosové soustavy nebo provozovateli distribuční soustavy podle Pravidel trhu s elektřinou systémové služby odpovídající objemu elektřiny vyrobené ve vlastní výrobně a spotřebované zákazníkem bez použití energetického zařízení jiného držitele licence. Toto ustanovení však bylo zrušeno zákonem č. 131/2015 Sb. s účinností od 1. 1. 2016. Okresní soud zjistil, že žalovaná je ve smyslu energetického zákona výrobcem elektřiny, provozovatelem lokální distribuční soustavy a zákazníkem (spotřebitelem elektřiny), neboť elektřinu vyrobenou ve své výrobně částečně spotřebovává pro svůj papírenský stroj. Současně však přebytky vyrobené energie může vracet do připojené regionální distribuční sítě nebo prodávat svým zákazníkům v rámci lokální distribuční sítě. Výrobní je propojena s lokální distribuční sítí a ta je propojena s regionální distribuční sítí. Žalobkyně účtuje žalované cenu systémových služeb, přičemž za období od ledna 2017 do prosince 2019 v jednotlivých měsících vyúčtovala částky opírající se o údaje o množství spotřebované elektřiny, které poskytuje žalovaná operátorovi trhu s elektřinou (OTE) na základě vyhlášky č. 408/2015 Sb. o Pravidlech trhu s elektřinou dle přílohy č. 11. Na základě těchto údajů jsou vyhotovovány měsíční výkazy od OTE, podle kterých provádí žalobkyně fakturaci, která vychází z množství elektřiny a jednotkové ceny podle cenových rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (ERU) pro jednotlivé roky. Okresní soud dovodil povinnost žalované hradit cenu systémových služeb zejména z § 2 odst. 2 písm. a) bod 6. EZ (definice odběrného místa), z § 2 odst. 2 písm. a) bod 17 (definice zákazníka), § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 a bod 21 EZ (pojem služby přenosové soustavy a služby distribuční soustavy), z § 19a odst. 2 EZ (cena související služby) a z § 28 EZ stanovícím práva a povinnosti zákazníka. Žalovaná odevzdala žalobkyni ve výsledcích měření údaje potřebné pro stanovení ceny systémových služeb v jednotlivých měsících od ledna 2017 do prosince 2019, přičemž cena těchto služeb účastníky nebyla sporována a odpovídá příslušným cenovým rozhodnutím. Žalobkyně v souladu se zákonem cenu systémových služeb žalované vyúčtovala. Ve vztahu k těmto vyúčtovaným službám je žalobkyně fakticky v roli „výběrčí“, neboť cenu těchto služeb dále hradí společnosti ČEPS, a.s., jako provozovatelce nadřazené přenosové soustavy. Žalovaná uhradila v rozhodném období žalobkyni cenu systémových služeb pouze částečně v rozsahu, který není mezi účastníky sporný. Ve zbytku, který se rovná žalované částce, odmítla vyúčtovanou částku uhradit. Soud proto žalobě v celém rozsahu

vyhověl a uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 10.582.477,66 Kč jako zbytek vyúčtované ceny za systémové služby za leden 2017 až prosinec 2019 spolu se zákonnými úroky z prodlení (§ 1970 o. z., nařízení č. 351/2013 Sb.). O náhradě nákladů řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

3. Proti rozsudku podala žalovaná odvolání. Namítla, že prvoinstanční soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, když dospěl k závěru, že v souvislosti s přijatou novelou č. 131/2015 Sb. nebylo úmyslem zákonodárce měnit způsob výpočtu a úhrady ceny za systémové služby (dále jen „SS“). Žalovaná nehradí pouze poplatek za SS z lokálně spotřebované elektřiny, která nebyla nikdy do LDS provozované žalovanou dopravena ani nebyla z této LDS odebrána. Důvodem je fakt, že takovou povinnost žalované neukládá ani smlouva o zajištění služby DS, ani zákon, resp. jakékoli další právní předpisy. Žalovaná tak nesouhlasí pouze s placením SS za elektřinu, která byla spotřebována žalovanou bez použití jakékoli DS (LDS nebo RDS). Výslovná úprava povinnosti výrobce hradit cenu za SS byla k 1. 1. 2016 zrušena. Ustanovení § 23 odst. 2 písm. k) EZ bylo zrušeno jako nadbytečné, neboť zákon obsahuje v § 98a odst. 2 písm. f) zmocňovací ustanovení, na jehož základě stanovuje mj. způsob regulace cen a termíny a rozsah údajů předávaných držiteli licencí pro rozhodnutí o cenách v energetických odvětvích Energetický regulační úřad. V návaznosti na změnu zákona však došlo také k úpravě Cenového rozhodnutí ERÚ, které pro dané období také již nezakládá povinnost hradit cenu za SS za elektřinu, která nebyla dopravena/odebrána prostřednictvím DS. Nově vydaná cenová rozhodnutí týkající se předmětného období výslovně stanovují, že platby za SS se odvádí z elektřiny „dopravené“ nebo „odebrané“ z LDS nebo RDS. Tyto platby nejsou žalovanou rozporovány a jsou jí řádně hrazeny. Do roku 2015, před zrušením § 23 odst. 2, písm. k) energetického zákona, byla v Cenovém rozhodnutí ERÚ složka ceny za SS ve snížené sazbě, která se vztahovala ke každé MWh celkového množství lokální spotřeby provozovatele výroby elektřiny. Tato složka byla od 1. 1. 2016 vypuštěna, přičemž je v tomto cenovém rozhodnutí výslovně uvedeno, že složka ceny za SS má být hrazena za elektřinu odebranou z DS, resp. dopravenou prostřednictvím DS. I pokud by byl správný názor prvoinstančního soudu, že vypuštěním ustanovení § 23 odst. 2, písm. k) nebylo záměrem zákonodárce platby za SS z lokální spotřeby výrobce zrušit, ale naopak zvýšit na základní sazbu, nelze ignorovat skutečnost, že ke zrušení této povinnosti fakticky došlo, když taková povinnost není přímo odvoditelná z žádného ustanovení energetického zákona a zároveň už není stanovená ani vyhláškou ani cenovým rozhodnutím ERÚ a výrobcí elektřiny, kteří vyplňují měsíční výkaz dle přílohy č. 9 ve shodě s platnou právní úpravou z lokální spotřeby v areálu výroby poplatků za SS neplatí. Žalovaná se proto neztotožňuje s výrokem soudu, že zrušení § 23 odst. 2, písm. k) energetického zákona nevedlo ke zrušení povinnosti hradit cenu za SS z lokální spotřeby výrobce. Pokud by výrobce a provozovatel LDS byly oddělené právní subjekty, vykazoval by výrobce lokální spotřebu v příslušném poli formuláře podle přílohy č. 9 vyhlášky o Pravidlech trhu s elektřinou a provozovatel LDS by ji ve formuláři podle přílohy č. 11 téže vyhlášky nevykazoval vůbec, protože se nejedná o elektřinu dopravenou do LDS ani odebranou z LDS. Žádnému z obou subjektů by povinnost platit za SS z lokální spotřeby nevznikla. Rovněž tak, pokud by žalovaná nebyla vlastníkem licence na provoz LDS a své odběratele obsluhovala jako vnořené zákazníky, byť prostřednictvím totožného technického řešení, vyplňovala by pouze přílohu č. 9 a povinnost hradit za SS by jí nevznikla. Domnělý nárok žalobkyně účtovat žalované platby za SS i z objemu lokálně spotřebované elektřiny vychází z měsíčních výkazů o výpočtu plateb za SS, tak jak jsou vyplňovány žalovanou. Protože žalovaná je současně provozovatelem LDS, nevyplňuje výkaz výrobce podle přílohy č. 9 (subjekt, který tyto přílohy vyplňuje, za SS z lokálně spotřebované elektřiny platit nemusí), ale výkaz provozovatele LDS podle přílohy č. 11 vyhlášky. V tomto formuláři je žalovaná nucena vykazovat lokálně spotřebovanou elektřinu jako tzv. ostatní spotřebu LDS, tedy elektřinu odebranou žalovanou z jí

provozované LDS, přestože to neodpovídá skutečnosti a o elektřinu odebranou z LDS se nejedná. Pokud by stanovisko prvoinstančního soudu bylo správné, pak existují dvě varianty: a) Přílohy č. 9 (resp. 10) a č. 11 (resp. 12) jsou špatně zpracované, protože výrobci, kteří nejsou provozovateli LDS, vyplňují v příloze č. 9 kolonku č. 7 („Z toho lokální spotřeba výrobce elektřiny v areálu výrobný“) a za tuto spotřebu SS neplatí; což je však v rozporu s názorem prvoinstančního soudu, že se SS mají platit za veškerou spotřebovanou elektřinu nebo b) Přílohy č. 9 (resp. 10) a č. 11 (resp. 12) jsou správně zpracované, ale pak se jedná o diskriminaci těch výrobců, kteří jsou současně provozovateli LDS, protože ti možnost uvést „lokální spotřebu výrobce elektřiny v areálu výrobný“ v příloze č. 11 nemají a za tuto SS tedy platit musí. Žalovaná nesouhlasí s názorem okresního soudu, že povinnost platit složku ceny za SS vyplývá z jiného titulu než před novelou energetického zákona, a sice z pouhé skutečnosti, že žalovaná je držitelkou licence na provoz LDS a distribuci elektřiny. Ustanovení § 49 odst. 2 vyhlášky citované v odůvodnění prvoinstančního soudu nehovoří o povinnosti hradit cenu za SS z objemu lokálně spotřebované elektřiny, ale o povinnosti hradit cenu za činnosti operátora trhu za každé odběrné místo. Žalovaná se domnívá, že nemohlo být záměrem zákonodárce jedné skupině výrobců elektřiny platby za SS z lokální spotřeby zrušit a jiné naopak zvýšit na úroveň základní sazby, aniž by takový záměr vysvětlil či jen zmínil v důvodové zprávě k novele energetického zákona. Žalovaná považuje výklad, podle kterého by pouze z důvodu souběhu licencí výrobce a distributora měla hradit cenu za SS z lokálně spotřebované elektřiny, a to ve výši několikanásobně převyšující hrubou marži z jí distribuované elektřiny, za diskriminační a jako takový i v rozporu s energetickým zákonem, jmenovitě např. ustanoveními § 24 odst. 10 písm. b) a § 25 odst. 10 písm. c). Žalovaná nesporně svoji povinnost hradit složku ceny za SS i za její vlastní odběr z jí provozované LDS. Právní důvody, proč by žalovaná měla platit za SS z elektřiny, která není odebírána z žádné DS, ani není prostřednictvím DS dopravována, přičemž jiní účastníci trhu s elektřinou tuto povinnost nemají, soud uspokojivě neodůvodnil. Prvoinstanční soud tvrdí, že žalovaná má zájem na spolehlivém provozu celé soustavy v rozsahu celé výroby, avšak nevysvětluje, v čem je tento zájem jiný, než zájem ostatních výrobců, kteří za SS z lokální spotřeby platit nemusejí, a pomíjí skutečnost, že platná právní úprava obecně stanovuje vždy jen povinnost platit za SS v rozsahu elektřiny skutečně odebrané z DS, resp. skrze ní dopravené, a nikoliv z elektřiny, která by za určitých hypotetických podmínek z DS odebrána být mohla. Cena za rezervovanou kapacitu přenosových zařízení je stanovena tímž cenovým rozhodnutím ERÚ, je ale účtována odděleně a s cenou za SS nijak nesouvisí. Příklady uváděné soudem pouze dokreslují absurdnost rozhodnutí, když je oprávněnost účtování poplatků za SS ve výši už tak přesahující hrubý zisk z provozu LDS zdůvodňována možností při výpadku odběru tepla vyrobenou elektřinu pod výrobními náklady prodávat. Žalovaná navrhla, aby krajský soud změnil rozsudek okresního soudu a žalobu zamítl a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení.

4. Žalobkyně s odvoláním žalované nesouhlasila. Napadený rozsudek se zrušením § 23 odst. 2 písm. k) energetického zákona podrobně zabývá, přičemž mimo jiné v bodu 44 poukazuje na důvodovou zprávu, dle které se jedná o vypuštění nadbytečného ustanovení. V bodu 50 napadeného rozsudku pak okresní soud s ohledem na velmi zevrubnou analýzu právní úpravy v energetickém zákoně a podzákoných předpisech vyslovuje svůj závěr, že nebylo úmyslem zákonodárce měnit způsob výpočtu a úhrady ceny za systémové služby. Žalovaná vystupuje současně v pozici výrobce elektřiny a zákazníka, když vyrobenou elektřinu odebírá a spotřebovává. Cena za systémové služby je z hlediska jejího výběru konstruována tak, že konečným příjemcem je ČEPS jako provozovatel přenosové soustavy a konečným plátcem je zákazník spotřebovávající elektřinu v místě, které je, byť nepřímo, připojeno k přenosové soustavě. Pokud tedy žalovaná spotřebovává elektřinu v místě, které je nepřímo připojeno k přenosové soustavě, je zákazníkem a vztahuje se na ni povinnost platit za systémové služby. To, že se jedná o elektřinu, kterou vyrobila sama žalovaná, a tedy sama se sebou

neuzavřela smlouvu, na tom nic nemění (obdobně str. 12 nahoře rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 03141-21/2017-ERU, které předložila žalobkyně). Není věcného důvodu pro to, aby se žalovaná ocitla v privilegovaném postavení a vyhnula se povinnosti platit cenu za systémové služby pouze z toho důvodu, že se jedná o elektřinu, kterou sama vyrobila. Žalovaná odmítá platit cenu za systémové služby u veškeré elektřiny, kterou sama vyrobila, a to bez ohledu na to, že u části takto vyrobené elektřiny sama žalovaná přiznává, že je odebírána třetími osobami z LDS. K tomu žalobkyně odkazuje na výši nedoplatků na fakturách [viz str. 14 žaloby a str. 3 podání žalobkyně ze dne 24. 7. 2020], kdy srovnáním je zjevné, že si ve vztahu ke každému měsíci odpovídají na straně jedné částka nedoplatku a na straně druhé součet jednotkové ceny systémových služeb a množství elektřiny v položce 3B, který odpovídá rozdílu položek 7 (dodávka elektřiny výrobců) a 2A (dodávka elektřiny do nadřazené distribuční soustavy), z čehož je zřejmé, že žalovaná neplatí systémové služby za žádnou vyrobenou elektřinu. Toto je zřejmé i z reklamace žalované ze dne 27. 2. 2017 (systémové služby za leden 2017), kde v příloze č. 1 žalovaná shrnuje, že platí systémové služby u elektřiny, kde byla použita distribuční soustava žalobkyně, tj. RDS. Zjednodušeně řečeno, žalovaná se rozhodla, že nebude platit žalobkyni cenu systémových služeb ve vztahu k té elektřině, která nebyla dodána z RDS žalobkyně. Následně sice žalovaná svá tvrzení korigovala (patrně jí jsou známy jiné spory týkající se úhrady ceny za systémové služby), nicméně fakticky svůj postup spočívající v tom, že nehradí cenu za systémové služby u žádné elektřiny vyrobené žalovanou, nezměnila. Systémovými službami jsou činnosti provozovatele přenosové soustavy pro zajištění spolehlivého provozu elektrizační soustavy s ohledem na provoz v rámci propojených elektrizačních soustav [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 13 energetického zákona] a jsou součástí služby přenosové soustavy [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona]. Jedná se o služby, které mají primárně sloužit k připravenosti soustav na dodávky elektřiny bez ohledu na aktuální požadavek využívání soustav – přenosové nebo distribučních. Zajištění přenosu a distribuce elektřiny je proto v rámci definice chápáno mnohem širěji než jen jako samotná doprava elektřiny od výrobce elektřiny k zákazníkovi (viz důvodová zpráva k zákonu č. 131/2015 Sb.). Význam systémových služeb je zásadní pro fungování celé elektrizační soustavy. Přínos elektrizačních služeb nelze omezovat pouze na dodání elektřiny z přenosové soustavy (což fakticky činí žalovaná, když platí cenu za systémové služby pouze ve vztahu k elektřině, která byla do její LDS dodána z RDS žalobkyně). Systémové služby představují činnosti provozovatele přenosové soustavy, kterými zajišťuje kvalitu a spolehlivost dodávky elektřiny, a jejich smyslem a obsahem je mimo jiné: udržování kvality elektřiny prostřednictvím udržování rezervovaných záloh pro proces automatické regulace frekvence, automatického a ručně ovládaného procesu obnovení frekvence a výkonové rovnováhy, sekundární a terciární regulace napětí, zajištění kvality napěťové sinusovky a zajištění stability přenosu, udržování výkonové rovnováhy v reálném čase, obnovování provozu po úplném nebo částečném rozpadu soustavy (ztrátě napětí), dispečerské řízení, včetně zajišťování bezpečnosti provozu prostřednictvím plánu obrany a provozních instrukcí, jakož i řízení propustnosti sítě (toků činných výkonů) pomocí zapojení sítě, redispečinku či protiobchodu. Komplexní zajištění dodávky elektřiny zákazníkovi je proces, na kterém se svou činností, ať již přímo, nebo nepřímo, podílí několik účastníků trhu s elektřinou. Zákazník pak v koncové ceně elektřiny platí dvě složky, a to složku neregulovanou a složku regulovanou. Neregulovaná složka je tvořena silovou cenou elektřiny. Regulovaná složka podléhá cenové regulaci ERÚ a zahrnuje i cenu systémových služeb. Cena za systémové služby se platí za to, aby přenosová soustava byla připravena pro zajištění přenosu elektřiny. Přenosová soustava je páteří elektrizační soustavy. Z pohledu zajištění provozu přenosové soustavy není rozdíl mezi případy, kdy je elektřina z výroby k zákazníkovi dopravena nikoli přes přenosovou soustavu, nýbrž pouze přes RDS a LDS, nebo přes LDS (bez RDS), nebo (dle tvrzení žalované v jejím případě) tzv. přímo z výroby

bez využití LDS. Ve všech těchto případech sice není využita přenosová soustava, nicméně služby přenosové soustavy jsou poskytovány a cena za ně musí být placena, včetně ceny za systémové služby. Zákazník nemá prospěch ze služeb přenosové soustavy pouze tehdy, když jeho odběrné místo není ani nepřímo připojeno k přenosové soustavě, k čemuž dochází pouze u LDS provozovaných v tzv. ostrovním režimu. Není rozhodující, zda je povinnost platit za systémové služby odvoditelná ze zákona přímo nebo nepřímo. Podstatné je, jaká je úprava systémových služeb, co je jejich obsahem, kdo je jejich poskytovatelem, a to, že zákazník má povinnost v koncové ceně elektřiny platit dvě složky, a to složku neregulovanou a složku regulovanou. Regulovaná složka podléhá cenové regulaci ERÚ a zahrnuje i cenu systémových služeb. Cena placená za systémové služby se nevypočítává z množství vyrobené elektřiny, ale z množství spotřebované elektřiny (s výjimkou technologické spotřeby, tj. elektřiny spotřebované na krytí ztrát v distribuční soustavě). Pokud by výrobcem a provozovatelem LDS byly oddělené právní subjekty, vykazoval by výrobce lokální spotřebu ve formuláři podle přílohy č. 9 vyhlášky a provozovatel LDS by ji ve formuláři podle přílohy č. 11 vyhlášky nevykazoval a žádnému z obou subjektů by povinnost platit za systémové služby z lokální spotřeby nevznikla. Pokud by žalovaná nebyla vlastníkem licence na provoz LDS a své odběratele obsluhovala jako vnořené zákazníky, vyplňovala by pouze přílohu č. 9 a povinnost hradit systémové služby by jí nevznikla. Na výpočet za systémové služby se v případě žalované vztahují přílohy č. 11 a 12 k vyhlášce. Uvedené přílohy č. 9 a 10 jsou proto z pohledu rozhodování o nároku žalobkyně vůči žalované irelevantní. Z příloh č. 11 a 12 k vyhlášce č. 408/2015 Sb. vyplývá, že cena za systémové služby má být placena z celkového odběru elektřiny všech odběrných a předacích míst připojených do distribuční soustavy, včetně míst pro ostatní spotřebu provozovatele LDS (kromě připojených LDS uvedených v řádcích 5a až 5c), viz název položky u řádků 3a až 3c. Žalovaná v řízení před okresním soudem nerozporovala, že její spotřební místo je připojeno k LDS, z čehož vyplývá, že i podle označení položek v řádcích 3a až 3c by cena za systémové služby měla být placena z veškeré elektřiny spotřebované odběrným místem žalované (tj. výrobnou papíru), neboť se jedná o místo připojené do LDS žalované. Žalovaná v řízení před okresním soudem netvrdila, že cena systémových služeb je několikanásobně větší než hrubá marže z jí distribuované elektřiny, ani k tomu nepředložila a neoznačila žádné důkazy. Není proto možné se nyní zabývat tím, zda tomu tak je, či nikoliv. Žalobkyně poukazuje na to, že vedle právní otázky, zda se cena za systémové služby platí i za elektřinu spotřebovanou bez použití LDS žalované, byla mezi účastníky sporná i otázka, zda tvrzení žalované, že u dané elektřiny nebyla použita LDS žalované, je pravdivé. Žalovaná již v reklamacích z roku 2017 uvedla: „... z níže uvedených důvodů není naše společnost povinna hradit cenu za systémové služby za elektřinu, která byla naší společností vyrobena a současně spotřebována v rámci naší lokální distribuční soustavy, tj. za elektřinu, která není předmětem distribuce zajišťované naší společností (tzv. lokální spotřeba elektřiny)“. I svědek [REDAKCE], zaměstnanec žalované, uvedl, že kombinát (ten dle blokového schématu zahrnuje energetický blok a výrobu papíru) představuje distribuční soustavu, kterou svědek odlišoval od LDS. Pokud se však jedná o distribuční soustavu, nemohlo se jednat o jinou distribuční soustavu, než je lokální distribuční soustava (druhou variantou je regionální distribuční soustava, což však nepřichází v úvahu). Celé blokové schéma, jehož autorem byl právě svědek [REDAKCE], je zavádějící v tom, že znázorňuje připojení kombinátu k RDS mimo LDS, a vyvolává dojem, že LDS má menší rozsah, než tomu je ve skutečnosti. Pravdou totiž je, že již samotné připojení k RDS patří do LDS, tedy mimo jiné veškerá elektřina z energetického bloku žalované je do RDS distribuována přes LDS. To na základě doplňující otázky žalobkyně přiznal i svědek, když uvedl, že rozvodna je součástí LDS. Žalobkyně i nadále zpochybňuje tvrzení žalované o tom, že elektřina, za kterou žalovaná nehradí cenu za systémové služby, není spotřebována bez využití LDS žalované. Žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

5. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou v zákonné lhůtě a že je přípustné (§ 201, § 202 a contr., § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek při nařízeném jednání (§ 212 a § 214 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
6. Okresní soud se zabýval povinností žalované jako provozovatelky lokální distribuční sítě hradit žalobkyni jako provozovatelce regionální distribuční sítě cenu systémových služeb za elektřinu, kterou žalovaná vyrobí ve své výrobě a spotřebuje ve svém papírensko-energetickém konglomerátu. Žalobkyně namítla, že jak z přehledů spotřebované elektrické energie žalované, tak ze znění jejích reklamací vyplývá, že žalovaná nehradí žalobkyni cenu systémových služeb v souvislosti s veškerou elektrickou energií, kterou vyrobí a spotřebuje v rámci své lokální distribuční sítě (tedy nejen energii spotřebovanou papírenským strojem, ale i energii distribuovanou svým zákazníkům v rámci lokální distribuční sítě). S ohledem na následující závěry krajského soudu však tento rozpor není třeba vyjasnit. I odvolací soud má za to, že žalovaná je povinna hradit cenu systémových služeb i v souvislosti s energií, kterou vyrobí a spotřebuje výlučně ve svém energeticko-papírenském konglomerátu. Tím spíše má povinnost hradit cenu systémových služeb za energii, kterou vyrobí a dopraví prostřednictvím své lokální distribuční sítě svým zákazníkům, neboť lokální distribuční síť žalované je připojena k regionální distribuční síti žalobkyně. To vyplynulo jednak z předložených smluv o poskytnutí distribuce elektřiny ze dne 9. 3. 2015 a smlouvy o připojení lokální distribuční sítě k distribuční soustavě vysokého napětí nebo velmi vysokého napětí ze dne 4. 4. 2016 uzavřených mezi žalobkyní a žalovanou, tak i z výpovědi svědka [REDAKCE], zaměstnance žalované. Z jeho výpovědi zejména vyplynulo, že elektřina, kterou žalovaná nakupuje, jde z regionální distribuční soustavy do rozvodny žalované a tam se rozděluje. Část z této elektřiny spotřebovává žalovaná sama a další část jde sjednaným odběratelům napojeným na LDS žalované. Pokud je odstávka papírenského stroje, pak z výroby žalované je dodáváno do RDS nebo přes LDS externím odběratelům. Žalovaná nefunguje v tzv. ostrovním režimu. Na LDS žalované jsou připojeni smluvní odběratelé žalované, kteří od něj nakupují elektrickou energii. Energetický blok žalované je připojen do distribuční soustavy. V souladu s § 50 odst. 6, § 2 odst. 2 písm. a) bod 17 a § 19a EZ je žalovaná povinna hradit cenu systémových služeb za energii, která je spotřebována v její lokální distribuční soustavě, a to i cenu, kterou sama vyrobí a spotřebuje. A to právě proto, že i její výrobní a papírenský stroj jsou připojeny k lokální distribuční síti a v jejím rámci je energie spotřebována. Ani odvolací soud nemá za to, že se zrušením § 23 odst. 2 písm. k) EZ zanikla žalované povinnost hradit cenu systémových služeb za energii vyrobenou a spotřebovanou v rámci lokální distribuční sítě žalované a jejím papírensko-energetickém konglomerátu. Krajský soud odkazuje na podrobné a přesvědčivé odůvodnění okresního soudu opírající se jak o důvodovou zprávu k změně EZ zák. č. 131/2015 Sb., tak i úpravu povinnosti hradit cenu systémových služeb v EZ. Okresní soud přitom vycházel i z rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 03141-11/2017-ERU ze dne 14. 8. 2017 a z rozhodnutí Rady ERÚ č. j. 03141-21/2017-ERU ze dne 13. 2. 2018 v související věci a z rozsudku Okresního soudu v Ostravě č. j. 140 C 9/2017-197 ze dne 4. 10. 2019 v obdobné věci se stejnými závěry.
7. Žalovaná se dovolávala § 50 odst. 2 vyhl. č. 408/2015 Sb. o pravidlech trhu s elektřinou, podle kterého platbu ceny za systémové služby odvádí provozovatel lokální distribuční soustavy provozovateli nadřazené distribuční soustavy za množství elektřiny odebrané pro konečnou spotřebu elektřiny z této lokální distribuční soustavy a dále za systémové služby vyúčtované provozovateli distribuční soustavy, která je připojena k této lokální distribuční soustavě. K tomu krajský soud opakuje, že i elektřina vyrobená žalovanou a jí spotřebovaná jejím papírenským strojem je elektřinou odebranou pro konečnou spotřebu elektřiny z její

lokální distribuční síť, neboť mezi papírensko-energetickým konglomerátem žalované a její lokální distribuční sítí existuje technické propojení.

8. Žalovaná správně vyplňuje přílohu č. 11 k vyhlášce č. 408/2015 Sb. nazvanou Měsíční výkaz o spotřebě elektřiny v lokální distribuční soustavě. Cena za systémové služby má být placena z celkového odběru elektřiny všech odběrných a předacích míst připojených do distribuční soustavy, včetně míst pro ostatní spotřebu provozovatele LDS.
9. Krajský soud proto rozhodnutí okresního soudu jako věcně správné potvrdil podle § 219 o. s. ř.
10. Ve věci úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyni náleží náhrada odměny advokátky ve výši 48.540 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč za vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu dne 18. 5. 2021, celkem 97.460 Kč (§ 7 bod 7, § 11 odst. 1 písm. d), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Žalobkyni vzniklo právo na náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou k soudu z Prahy do Hradce Králové a zpět v rozsahu 6 půlhodin ve výši 600 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Podle § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhl. č. 589/2020 Sb. náleží žalobkyni náhrada jízdného k jednání soudu z Prahy do Hradce Králové a zpět (230 km) vozem [REDAKCE] RZ [REDAKCE] s průměrnou spotřebou 6 l motorové nafty na 100 km ve výši 1.387 Kč. Žalobkyně má právo na náhradu 21 % DPH z odměny a náhrada podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. ve výši 20.930 Kč. Žalovaná nahradí žalobkyni k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.) náklady odvolacího řízení ve výši 120.597 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Hradec Králové 18. května 2021

Mgr. Martina Borovcová v. r.
předsedkyně senátu